

POSTANOWIENIE

28 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 28 maja 2024 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku S. K.

z udziałem G. K., A. K. i P. K.

o zasiedzenie,

na skutek skargi kasacyjnej P. K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Koszalinie

z 24 lutego 2023 r., VII Ca 802/22,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. zasądza od P. K. na rzecz S. K. tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego kwotę 1 350 zł (tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 24 lutego 2023 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie oddalił apelację uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z 10 października 2022 r. stwierdzającego nabycie nieruchomości przez zasiedzenie na rzecz wnioskodawcy.

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia wniósł uczestnik, wskazując na jej oczywistą zasadność oraz formułując zagadnienie prawne zawarte w pytaniu „Czy w realiach współwłasności nieruchomości rolnych, pomiędzy współwłaścicielami będącymi w bliskich stosunkach rodzinnych, w sytuacji, gdy istnieje ustne porozumienie pomiędzy współwłaścicielami co do korzystania zaleźnego, dla zapobieżenia zasiedzenia przez współwłaściciela, niezbędne jest dokonywanie dodatkowych czynności manifestujących władztwo nad nieruchomością, a także czy w takich realiach wspólna praca i podział plonów nie są wystarczającym wyrazem manifestacji władztwa nad rzeczą?”.

Odpowiedź na skargę kasacyjną złożył wnioskodawca domagając się odmowy przyjęcia jej do rozpoznania i orzeczenia o kosztach. Pozostali uczestnicy nie zajęli stanowiska w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna, nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Skarga kasacyjna uczestnika nie zawiera argumentów dostatecznych dla uznania, że skarżący skutecznie wykazał, że w sprawie zachodzą powołane przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Przed wszystkim należy zwrócić uwagę, że skarżący choć odwołał się do przesłanki oczywistej zasadności skargi formułując wniosek o przyjęcie jej do

rozpoznania, to jednak do kwestii tej w ogóle nie odniósł się w uzasadnieniu. Nie sposób zatem uznać, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na tej przesłance został prawidłowo skonstruowany. Rolą skarżącego jest bowiem nie tylko powołanie jednej z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., ale również uzasadnienie okoliczności, które przemawiają za uznaniem, że przesłanka ta występuje w sprawie, w której skarga jest składana. Z obowiązku tego skarżący nie wywiązał się, dlatego art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie mógł stanowić podstawy przyjęcia skargi do rozpoznania.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie SN z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02; z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08). Rolą skarżącego powołującego się na konieczność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne jest zatem nie tylko jego sformułowanie zagadnienia, ale również zaprezentowanie pogłębionego wyводу prawnego wskazującego na możliwy sposób jego rozstrzygnięcia, z odniesieniem się do dostępnych poglądów przedstawicieli doktryny i judykatury.

Wniosek sformułowany przez skarżącego nie spełnia żadnego z przytoczonych powyżej wymagań. Kazuistyczne zagadnienie pozostaje ściśle związane z okolicznościami sprawy i nie można przyjąć, że jego rozstrzygnięcie będzie miało jakkolwiek znaczenie dla innych postępowań, w których przedmiotem sporu będzie problem zasiedzenia nieruchomości rolnej. Ponadto nie można także nie zauważyć, że skarżący w lakonicznym uzasadnieniu odwołuje się zasadniczo wyłącznie do okoliczności faktycznych, starając się pośrednio kwestionować ustalony przez Sąd drugiej instancji stan faktyczny sprawy, którym Sąd Najwyższy

pozostaje związany, z uwagi na jednoznaczne brzmienie art. 398¹³ § 2 k.p.c. Dlatego też nie można przyjąć, że istnieje potrzeba rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego wskazanego przez uczestnika.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 520 § 2 k.p.c. w związku z § 5 pkt 1, § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[SOP]

[ms]